

Racing Minutes – První šlápnutí (UAC)

Rok se s rokem sešel a je tu opět nová sezona. Letošní první UAC byl premiérově PRS Vinohradských šlapek, což až doposud byla akce pro širokou cyklistickou veřejnost.

Tento podnik se však posunul o příčku výš a přiznejme si, že po stránce organizační o dost výš. Nevím, jak to ředitel závodu alias Diablo udělal, ale mít v dnešní době skoro uzavřenou trať, s tím že pořadatel pustí pouze vozy po směru jízdy, by záviděl i ČSC. Klobouk dolů, kapsy ven.

No ale k závodu. Hlad po půl roce pauzy vyplněné pouze přípravou způsobil, že pole zúčastněných bylo velmi početné a co je nejdůležitější i velmi kvalitní. Naštěstí mě bedna neláká a tak jsem si to užil i prožil

v zadních pozicích. V předstartovní přestřelce v kuloárech, zda se pojedou naráz či ne a kteráž vzala za své na startu, vznikla plamenná debata co je lepší. Jelikož větší než menší část závodníků stála v přilehlé ulici, kde doslova vznikl pravý nefalšovaný guláš, některým dokonce došel humor a spadla čelist. Dobrá věc rozumu se podařila, a tak se tedy jelo na dva balíky.

Závod samotný probíhal asi tak, že po startu, kdy jsem se marně snažil protlačit dopředu, jsem se celkem neúspěšně probíjel zezadu. Jako obvykle mě snažení skončilo někde u Lidického památníku, kde fouklo zepředu a mě definitivně došlo. Chvilí jsem ještě bojoval, ale na hranici 23. min. jízdy jsem byl už

značně vyčpělý, a tak chtě nechtě jsem musel zvolnit. Zezadu se přihnál Kolíkáč z Gejzou, a tak jsem pookřál. Nicméně jsem tušil, že to nebude úplně olala a na rovinách už mě to nějak netáhlo. Paradoxně jsem byl překvapen ve stoupáních, kde mi to zase jelo. Ze strachu ze ztráty pozice, jsem se snažil být na horizontech první, a tak si kontrolovat pozici. Takto jsme profičeli až do třetího kola. Pak se přes nás prohnal pekelník Vitáček, a i když Kolíkáč hecoval tak marně. Nikdo neměl chuti se přidat do sebevražedné akce. Asi někde v půli třetího kola nás sjeli stíhači druhého balíku Kakač, Vaňkát atd. Jeli tempo furioso a starý lišák Kolíkáč zahákoval. No nic naplat začal se lámat chleba. Od

téhle chvíle už se zase jelo za prahem bolesti. Sice jsme nestřídali (nenechám se v cíli zbít pumpičkou), ale občas jsme se mezi sebou prohodili. Zbytek ekipy na to prostě neměl a odpadli. Kolíkáč byl naprosto v ajfru a já viděl, že to bude souboj nervů kdy, kdo z nás první odpadne. No morál došel mě. Neměl jsem svůj den. Forma není, masochista nejsem a navíc jsem byl už značně okoralý.

Opět jsem přešel na styl one man show. Mohl jsem sic počkat, ale nedalo mi to. Jel jsem opět časovku na dvacet km. Ovšem už to nebyla sranda. Lámal jsem to nadoraz až do posledního kola. Výjezd do prostoru cíle byl pro mě špatný sen. Trpěl jsem jak vorvaň na suchu a GreenPeace v nedohlednu. Funěl jsem jak tatra v kopci a byl ožuzlaný jak medový bonbon. Bída, kamarádka zoufalců, mi visela za zadním kolem.

V posledním kole jsem už jel spíše na zplodiny. Už to nemělo šťávu. Sem tam jsem někoho předjel, ale pole přede mnou se stalo polem osamělých bojovníků. Zvláště některé slečny vypadali jinak než na startu. Takové dobrovolné utrpeníčko. Někde kolem Lidického památníku jsem dojel Petra Pohořalého. Ptal se, jak na tom sem a musím přiznat, že jsem odpověděl něco, co se nedá publikovat. Peťa se položil do háku, ale jak dlouho se udržel nevím. Poslední ránu z milosti mi zasadil Gejza dobrá duše, který mě deklasoval tak dva km před cílem. Neměl jsem sil. Jen jsem si pomyslel něco v tom smyslu, že si ho doťuknu v kopci a dál trpěl.

Poslední dějství a smutný příběh jsem si způsobil opět sám. Stylem to urvu jsem nechal velkou placku a rval to špurtem do cíle. No měl jsem víc myslet, a tak jsem dostal nejdříve dvojitou křeč do lýtek a posléze i do stehén. Totální výtuh. Sportovně jsem se zřítíl do pásky a položil přední kolo na čáru. Nějaká slečna mě upozornila, že musím do koridoru. No po čtyřech bych se tam snad i dostal. Poté, co jsem se tam doplazil, odporoučel jsem se k zemi. Opět jedno oko nezůstalo suché a přiznejme si, že se ani nedivím. Jo kurevská bolest.

No a pak už to byla taková klasika. Pokecat, dát si pívko a hurá domů. Někdo měl smolíka a jel cyklokros, někdo píchnul a někdo prostě neměl jen svůj den. Já byl vcelku spokojen, mohlo by být hůře. Takže na závěr dík pořadatelům, protože kdyby byly výkony podané tak kvalitní jako je organizace tak jezdíme všichni Pro Tour. Počasí na duben taky za jedna, jak říká kolega Krpata „To byl ale pěkný den, Alberte“

Marhi.

foto: www.dvorackovi.eu

